

Wernke Bernát

sűrűbe kondul

(A. Bak Péter úrnak)

lelke pihéje indul most
belenyeletve
magát, az
itt egybe gyűltekbe – és
karoló szárnyával
sűrűbe kondul,
rejtett szimatait
szaporáztatva, a
kezdetnek hódol, ahogy

öblös zsongással szomjúztatott
hajlatok érce mellett,
törékenybe fényeltetve,
újba zsengebe remélve, úzná – a
kint már hulló szeptemberi
leveleket, terebélyesedő
gyűlésekkel ütemeztetve, a
soványulóba ropogtatott
szívekbe...
de sirám nyújtózkodásának
helye nincs
képeken ömlő ölelések
töltődnek – itt
nyájas oldalak, jámborodnak, a
szemekbe csapódó
morajlásokban...
igen, meder ez, mibe
belépünk és kimeríthetetlen
szálakba hajlik ránk, sosem
pislákoló illanatunk... daloló
húnyásokba ömlünk, mikor
szétterülő teljesedésbe
ereszkedünk

de a lappangások, ziláltba is
fúlhatnak, vastagodó bőrünket ránk
dulakodtatva, hisz
suhánó veretek állomásozódnak
szerte, előmlő vonalak
rengetegébe...
persze, hogy zokogó kérges is
helyt adnak, a fel-felderengéseknek –
igazba rakatva a lobogó nyomokat,
festmény rejtekéből ki-kiillantva...

ahogy a zuhogó lankák
hullásába merészek is
lépnek, kantárba csapódó
délcegségeket szaporázva
termékenyülnek

hát igen...
futkosó tekintetünkkel
szorosba mélyülünk, ahogy
már lassan, hangok is tágulnak
lelkesülést esengő
homlokunkra és a
csapódó ömlések, új hajnalt
sejtetve, dalolnak
csillogó füleinkbe,
visszhangozva, az idevetődött
lélegző sugárzás mezejének
hajlékot nyújtva... s e habzó
kötődést, kísérve végre, a
keskenyéből kidagadó simogatások
errefele... ma, csak nekünk
mesélnek...

Czirok Ferenc: A rejtőzködő